

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.062/2021/4.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Tamás Ildikó ügyvéd (cím1) által képviselt Felperes1 (cím2 alatti lakos) felperesnek – a Dr. Kalocsai Gábor ügyvéd (cím3) által képviselt Alperes1 (cím4 alatti székhelyű) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 3.M.70.061/2021/7. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 60 000 (hatvanezer) forint perköltséget.

A feljegyzett 329 486 (háromszázhuszonkilencezer-négyszáznyolcvanhat) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2004. január 1. napjától, de a korábbi munkáltatóinál 1988. november 24. napjától fennálló, jogfolytonosnak elismert munkaviszonyban állt az alperesnél vízműkezelő, hálózati karbantartó munkakörben. A felperes közvetlen munkahelyi vezetője a (alperesi szervezeti egység 1) vezetője, tanú2 művezető volt, míg vonatkozásában a munkáltatói jogkört tanú1, a (alperesi szervezeti egység 2) üzemvezető gyakorolta.

[2] 2019. május 29. napján reggel a felperes telefonon aznapra, valamint május 30-ára és 31-ére szabadság kiadását kérte munkahelyi vezetőjétől, aki azonban csak május 29. napjára engedélyezett a felperes részére szabadságot.

[3] A felperes 2019. május 30. napján a munkakezdéskor nem jelent meg a munkahelyén, ezért a munkahelyi vezetője, tanú2 7:16 perckor telefonon érdeklődött felperesnél, hogy miért nem jött dolgozni. A felperes a telefonban ismét kérte aznapra szabadság engedélyezését, azonban azt a munkahelyi vezető megtagadta. Ennek oka az volt, hogy az Energetikai Hivatal ellenőrzése előtt álltak és a felperesnek is részt kellett volna

vennie a szemlére való felkészülésben. Erre tekintettel a felperes közölte, hogy „jó, akkor felmondok”.

[4] Ezt követően tanú2 7:23 perckor telefonon tájékoztatta tanú1-t a történetekről, konkrétan a felperes szóbeli felmondásáról. tanú1 utasította tanú2-t, hogy a felperessel írásbeli felmondást írasson alá, amennyiben a felmondását komolyan gondolja.

[5] Ugyanezen a napon tanú2 művezető és tanú3 hálózatkarbantartó szolgálati gépjárművel kimentek a felperes lakóhelyére, (helység neve)ra, majd egy, az internetről letöltött, a felperesre vonatkozó adatokkal kiegészített „munkavállalói felmondás” elnevezésű okiratot adtak át a részére. A felperes az ilyen módon rendelkezésére bocsátott okiratot átolvasás nélkül aláírta, majd a felmondása általa aláírt példányát átadta tanú2-nak, míg egy példány nála maradt. A felperes kérésére tanú2 tájékoztatta, hogy az ellenőrzés miatt csak a következő hét keddi napján tud leszámolni, de a szerszámlistát még előtte eljuttatja részére.

[6] Ezt követően tanú2 a felperes által aláírt munkavállalói felmondást átadta tanú1 munkáltatói jogkör gyakorlójának, aki azt elfogadva aláírás után leadta a munkaügyi részlegnek. A szerszámlistát még aznap délután 13:37 körüli időben átadták a felperesnek (helység neve)on.

[7] Az alperes május 30-31. napjára szabadságot írt ki a felperesnek, így a felmondási idejét június 1. napjától töltötte, a munkaviszonya június 30-án szűnt meg. A szerszámlista alapján június 1-én leszámolt. A munkaviszony megszűnésekor a távolléti díja 315 822,18 forint volt.

[8] A felperes jogi képviselővel eljárva a 2019. június 8. napján kelt levelében egyoldalú jognyilatkozatát, írásbeli felmondását visszavonta, egyidejűleg az alperessel egyeztetést kezdeményezett, amely azonban eredményre nem vezetett.

[9] A felperes módosított kereseti kérelmében a 2019. május 30. napján aláírt írásbeli felmondása, mint jognyilatkozata érvénytelenségét állítva a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 29. § (5) bekezdése alapján alkalmazandó Mt. 82. § (3) bekezdése alapján 6 havi végkielégítés jogcímén bruttó 1 894 932 forint, míg az Mt. 82 § (4) bekezdése alapján felmondási időre járó távolléti díj jogcímén bruttó 464 640 forint, valamint ezen összegek után 2019. augusztus 1. napjától számított törvényes késedelmi kamatok, továbbá perköltségei megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[10] A felperes keresetében az általa aláírt munkavállalói felmondás Mt. 27. § (1) bekezdése szerinti semmisségét állította, egyrészt amiatt, mert az jogszabályba ütközik, illetve munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésének eredményeképpen jött létre, ugyanis annak aláírásánál az alperes megsértette az Mt. 6. § (1), (2) és (4) bekezdéseiben írt követelményeket, hiszen a felmondás megszövegezése, annak lakóhelyére történő kivitele, az utcán történő aláíratása, valamint a munkáltatói jogkör gyakorlójához történő eljuttatása a kérése és beleegyezése nélkül történt. Állította a felmondás semmisségét amiatt is, mert a felmondás elkészítése, aláíratása és a munkáltatói jogkör gyakorlójához való eljuttatása az Mt. 7.§-a szerinti joggal való visszaélésnek is minősül, mivel a felmondás ténylegesen az

alperes részéről történt, illetőleg az alperes őt, mint felmondani nem szándékozó munkavállalót munkaviszonya megszüntetésére bírta rá.

[11] Hivatkozása szerint a munkáltató megtévesztette akkor, amikor az előre kinyomtatott iratot aláíratta vele, ugyanis nem állt szándékában a munkaviszonyát megszüntetni. Azt elismerte, hogy a „munkavállalói felmondás” elnevezésű iratot elolvasás nélkül aláírta, ugyanakkor állította, hogy nem tudta milyen okiratot ír alá, abban a hiszemben volt, hogy az irat a kivett szabadsága engedélyezésére vonatkozik. A felperes hivatkozott arra is, hogy a felmondás ténybelileg is téves adatokat tartalmaz, a keltezés, a munkaviszony tartama, valamint a munkáltatói jogkör gyakorlója tekintetében.

[12] Érvelése szerint, ha a perbeli egyoldalú jognyilatkozata felmondásnak is minősül, az érvénytelen, mert nem történt meg a felmondás szabályszerű közlése, illetőleg azt nem a munkáltatói jogkör gyakorlójával közölte.

[13] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, azt jogalapjában igen, összecszerűségében nem vitatta. Kérte felperes kötelezését perköltségei megfizetésére. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes a keresetindítási határidőt elmulasztotta, mert írásbeli nyilatkozata közlésével a saját egyoldalú jognyilatkozatát nem támadta meg. A felperes szóban közölt munkaviszonyt megszüntető nyilatkozatot és tudomással bírt arról, hogy a szóbeli felmondását követően munkaviszonya írásbeli megszüntetését tartalmazó jognyilatkozatot írt alá. Ebben a körben a felperest nem tévesztette meg, amennyiben a felperes mégis tévedésben volt, azt maga okozta azzal, hogy a tévedés kockázatát vállalva, szemüveg nélkül írta alá az írásbeli felmondást. Kifejtette, hogy a felperes jognyilatkozata nem semmis, az Mt. 27. §-ában írt feltételek és esetkörök jelen esetben nem állnak fenn.

[14] Az elsőfokú bíróság a 3.M.70052/2020/22. sorszámú végzésével az eljárást hivatalból megszüntette (a Kúria Mfv.II.10.137/2019/5. számú határozatára (BH2002.49.) hivatkozva) azzal az indokkal, hogy a felperes az Mt. 287. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti 30 napos keresetindítási határidőt elmulasztotta, hiszen egyrészt a munkaviszonyt megszüntető jognyilatkozat semmissége a keresetindítási határidőt nem írja felül, másrészt a felmondást tartalmazó egyoldalú jognyilatkozatának 2019. június 20-i egyeztetésen történt eredménytelen megtámadásától számított 30 napon belül keresetlevelét nem terjesztette elő.

[15] A felperes eljárást megszüntető végzés elleni fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla a 2021. február 12. napján kelt, Mpkf.I.55.001/2021/2. sorszámú végzésével az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és a per megszüntetését mellőzte. Az ítéltábla végzésének indokolásában kifejtette, hogy a felperes perbeli nyilatkozatai alapján az volt megállapítható, hogy a felperes keresetében kizárólag a felmondás semmisségét (Mt. 27. §) állítja, az Mt. 28. § (1) bekezdés szerinti megtámadhatóságra nem hivatkozik, ezért az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 342. § (3) bekezdésére figyelemmel az utóbbi jogalapon a felperes keresetét nem is vizsgálhatja a perben.

[16] Az ítéltábla végzésében rögzített álláspontja szerint az Mt. 287. § (1) bekezdésének b) pontja a munkaviszony munkáltatói jognyilatkozattal történő megszüntetése esetére állapít meg az általános elévülési időtől eltérő, rövidebb keresetindítási határidőt,

amely rendelkezést nem lehet kiterjesztően értelmezni. Ezért, amennyiben a munkavállaló a munkaviszonyt maga szünteti meg jogellenesen és erre alapítva maga indít keresetet, úgy az Mt. 287. § (2) bekezdése megfelelő alkalmazásával az általános elévülési időn belül érvényesíthet igényt.

[17] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatását követően a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 180 000 forint perköltséget, az alperest pedig arra, hogy fizessen meg az ellentmondás benyújtása miatt felmerült 123 560 forint illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására. Rendelkezett arról, hogy a kereseti eljárási illeték az állam terhén marad.

[18] Döntését azzal indokolta, hogy a felperes által a szóbeli felmondást követően nem vitatottan aláírt munkavállalói felmondás, mint a felperes egyoldalú jognyilatkozata, nem minősül érvénytelennek, azaz semmisnek. Az alperes eljárása során nem sértette meg a felperes által hivatkozott Mt. 6. §-ában foglalt általános magatartási szabályokat, az alperes joggyakorlása nem valósított meg az Mt. 7. §-a szerinti joggal való visszaélést és a felperes egyoldalú jognyilatkozata, felmondása nem ütközött munkaviszonyra vonatkozó szabályba és nem munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött létre.

[19] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte. Jogi érvelése szerint az alperes által szerkesztett és általa aláírt 2019. május 31-i keltezésű felmondás érvénytelen, amelynek jogkövetkezményeként az alperest keresete szerint kérte marasztalni az első- és másodfokú perköltségei megfizetésére kötelezéssel. A Pp. 369. § (3) bekezdésének a), c) és d) pontjai alapján kérte az elsőfokú ítélet felülbírálatát az anyagi jogi normáknak való megfelelés vonatkozásában, a bizonyítás eredményének okszerűtlenné minősítését, a tényállás módosítását és kiegészítését, ezzel együtt a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonását.

[20] A felperes szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás több helyen pontatlan, hiányos, vagy eltér a valós tényektől. Állította, hogy 2019. május 30. napjára is szabadságot kapott, az ezen a napon az alperesi művezetővel folytatott telefonbeszélgetés során felmondást nem közölt. Nem volt olyan gyakorlat a munkáltatónál, miszerint a munkavállalók az Energetikai Hivatal által bejelentett ellenőrzés napjára, illetve az azt megelőző napokra szabadságot nem igényelhetek, ugyanis a szabadság kivételének ilyen esetben sem volt akadálya. Az alperes által az internetről letöltött és kitöltött munkavállalói felmondás több helyen téves adatot tartalmaz, így a keltezés helye, időpontja, a munkaviszony időtartama és a munkáltatói jogkör gyakorlójának neve tekintetében is, amely hibák miatt az okirat joghatás kiváltására alkalmatlan.

[21] A felperes hivatkozott arra, hogy a hibásan és a bizonyítékok téves értékelése alapján megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság által levont jogkövetkeztetések helytelenek, figyelmen kívül maradtak olyan lényeges momentumok, mint például az, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója nem tőle, hanem tanútól értesült arról, hogy ő állítólag szóban felmondott. A munkáltatói jogkör gyakorlója nem tanúsította a tőle elvárható gondosságot, amikor nem győződött meg a felmondási szándékának komolyságáról. Az a munkáltatói magatartás, amely a minimális ellenőrzést is elmulasztva, hitelt ad egy beosztott szóbeli

felmondásáról szóló bejelentésnek és azon nyomban intézkedik az ehhez szükséges űrlap internetről történő letöltéséről, valamint a lényeges adatok kitöltéséről és azt rövid időn belül a 30 km távolságra lakó munkavállaló lakására eljuttatja és a gépkocsi járó motorja mellett, a motorház tetején íratja azt alá, joggal való visszaélést valósít meg a sérelmére.

[22] Az alperes írásbeli fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, azonban a másodfokú tárgyaláson jogi álláspontját változatlanul fenntartva az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségeiben történő marasztalását kérte.

[23] A felperes fellebbezését az ítéltábla nem találta alaposnak.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletének az alperes illetékfizetési kötelezettségét előíró döntését fellebbezés nem érte, ezért az ítéltábla érdemben csak a keresetet elutasító és a perköltségben marasztaló rendelkezését vizsgálta. A Pp. 383. § (1) bekezdése szerinti érdemi vizsgálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló következtetésre jutott, amikor a felperes keresetét elutasította.

[25] Az ítéltábla a felperes fellebbezése alapján az alábbiakra mutat rá:

Az elsőfokú bíróság részletes tanúbizonyítást foganatosított, az alapján állapította meg az ítéltábla által is elfogadott tényállást. A felperes úgy kérte az általa előadottak tényállási elfogadását, hogy azokat nem bizonyította. Rámutat az ítéltábla arra is, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során több alkalommal, jelentős körülmények tekintetében is ellentmondásosan nyilatkozott, míg az alperesi tényelőadás mindvégig következetes volt a perben.

[26] Ezek közül az ítéltábla kiemeli, hogy a felperes a 2019. június 8. napján kelt, az alperessel egyeztetést kezdeményező levelében a 2019. május 30-i események kapcsán még olyan nyilatkozatot tett, miszerint az aznap reggeli rosszulléte miatt kért szabadságot 30-ára, majd tanú2 megjelent a lakásánál és vele valamit aláíratott, amit munkabiztonsági okmányoknak vélt. Ekkor még nem tett említést arról, hogy a felmondásból egy példányt megkapott. Ehhez képest a 2019. július 12. napján kelt keresetlevelében már azt adta elő, hogy május 29. napján kért szabadságot 30-ára és 31-ére is, és miután május 30. napján nem ment munkába, jelent meg tanú2 a lakásánál és íratott alá vele valamit, amit ekkor már szabadságengedélynek gondolt. Ekkor már azt is megemlítette, hogy az általa aláírt irat nála lévő példányát a családtagjainak megmutatta. Utóbb úgy nyilatkozott, hogy az okirat aláírására a „vegyiboltból” hazafelé menet került sor.

[27] Ezzel szemben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapjául szolgáló alperesi előadás amellelt, hogy kezdetektől fogva a részletek tekintetében is egyező volt, logikusnak és életszerűnek minősült, hiszen azt objektív körülmények, így a telefonhívások időpontjai, a láthatóan javított szabadságengedély (70.052/2020/20.), a szerszámlista beszerzésére vonatkozó e-mail (70.052/2020/10/2-I.), valamint a GPS adatok is alátámasztottak.

[28] A fellebbezésnek arra a hivatkozására, hogy valótlan az a megállapítás, hogy az Energetikai Hivatal ellenőrzésének napjára, illetve az ellenőrzést megelőző napokra, hogy

szabadságot nem engedélyeznek, az ítéltábla rámutat arra, hogy a felperesi állítással ellentétben erre nemcsak a fellebbezésben hivatkozott művezető, azaz tanú2 nyilatkozott, hanem tanú3 és tanú4 is. Amennyiben ezt a három tanú egybehangzó állítását a felperes vitatta, arra neki kellett volna ellenbizonyítást felajánlani.

[29] A tényállásnak a szabadság engedélyezésének módjával kapcsolatban kifogásolt megállapításaival kapcsolatban a felperesi hivatkozás alapján az ítéltábla azt emeli ki, hogy szintén részletes tanúbizonyítás folyt arra is, hogy a felperes részére mikor, milyen körülmények között írtak ki szabadságot. Ezt az elsőfokú bíróság ítéletében kellően alátámasztva megindokolta, így egyértelmű volt, hogy először 2019. május 29-re volt egy nap engedélyezve, majd 30-31-e utólag, a munkaviszony megszüntetése után, hogy meglegyen a teljes hónapja lett kiírva, mely összességében így három napot eredményezett a szabadságkartonon.

[30] A felperes és tanú2 között 2019. május 30-án reggel lezajlott telefonbeszélgetéssel kapcsolatban a fellebbezésben kifejtettekkel az ítéltábla szintén nem értett egyet. Minden alapot nélkülöz az a felperesi állítás, hogy tanú2 a felperessel bonyolított telefonhívást követően „találta ki”, hogy azt fogja mondani a kollégáknak és a munkáltatói jogkör gyakorlójának, hogy a felperes szóbeli felmondást közölt, hiszen a munkáltatói jogkör gyakorlójának ezt követő azonnali reakciója az volt, hogy a felperes szóbeli nyilatkozatának írásbeli beszerzése szükséges ahhoz, hogy azt a munkáltató „komolyan vegye.” A felperes ugyanakkor a munkavállalói felmondást ténszerűen aláírta.

[31] A tanúk egybehangzó nyilatkozatai (tanú1 – 70.061/2021/5. jkv. 2. oldal 12. bek., 4. oldal 1. bek., 5. oldal 4. bek., tanú2 – 5. jkv. 6. oldal utolsó bek., 10. oldal 7. bek., tanú3 – 5. jkv. 13. oldal 2. bek., tanú4 – 5. jkv. 17. oldal 2. bek.) alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes igenis közölt szóbeli felmondást tanú2ral, valamint az is, hogy tanú2 ezen szóbeli felmondásról a munkáltatói jogkör gyakorlóját azonnal tájékoztatta, így kétséget kizáróan ezen munkavállalói jognyilatkozat a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomására jutott.

[32] Az Mt. 15. § (1) bekezdése szerint egyoldalú jognyilatkozatból csak munkaviszonyra vonatkozó szabályban meghatározott esetben származhatnak jogok vagy kötelezettségek. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése értelmében az egyoldalú jognyilatkozatra a megállapodásra vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni. Az Mt. 15.§ (4) bekezdése rögzíti, hogy az egyoldalú jognyilatkozat a címzettel való közléssel válik hatályossá és - e törvény eltérő rendelkezésének hiányában - csak a címzett hozzájárulásával módosítható vagy vonható vissza.

[33] Az Mt. 22.§ (3) bekezdése értelmében a megállapodást, ha írásba kellett foglalni, módosítani vagy megszüntetni csak írásban lehet.

[34] A fenti jogszabályi rendelkezésekből következően a munkaviszonyt megszüntető egyoldalú jognyilatkozatot (felmondást) írásban kell megtenni, ellenkező esetben a jognyilatkozatot jogellenesnek minősül. Ebből pedig az következik, hogy a perbeli tényállás alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a felperes a munkaviszonyát már szóban, így jogellenesen szüntette meg.

[35] Mindezekre figyelemmel az alperesi munkáltató az együttműködési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett akkor, amikor a felperes szóban közölt nyilatkozatának írásbeli megerősítése érdekében – a munkavállaló szándékának komolyságáról való meggyőződés érdekében, ilyen kötelezettség hiányában is – lehetővé tette, hogy a felperes a nyilatkozatát írásban is megtegye. Az a körülmény, hogy a felperes felnőtt, cselekvőképes személyként a neki aláírásra átadott okiratot – általa sem vitatottan – nem olvasta el, illetőleg annak tartalmát meg sem kísérelte megismerni, a felperes felróható magatartásának tekintendő, amelyre előnyök szerzése végett nyilvánvalóan nem hivatkozhat (Mt. 6.§ (1) bek.).

[36] A tanúvallomások (tanú2 – 70.061/2021/5. jkv. 7. oldal 2-3. bek., tanú3 – 5. jkv. 13. oldal 4-5. bek.) alapján megállapítható volt, hogy a felperes nem volt elzárva attól a lehetőségtől, hogy a munkáltató által a lakóhelyére kivitt munkavállalói felmondás elnevezésű okiratot szemüvegben elolvassa, azt áttanulmányozza, illetőleg annak aláírását adott esetben megtagadja, így azon körülmények, hogy az okirat aláírására ténylegesen a szolgálati gépkocsi motorháztetőjén került sor, önmagában nem alapoz meg joggal való visszaélést az alperes részéről. A perben nem merült fel adat arra, hogy az alperesnek szándékában állt a felperes munkaviszonyának megszüntetése, illetve hogy bármilyen befolyást is gyakorolt volna felperesre azért, hogy az írásbeli felmondást aláírja.

[37] Az a körülmény, hogy a felperes az általa aláírt felmondást nem közvetlenül a munkáltatói jogkör gyakorlójának adta át, szintén nem bírt relevanciával, hiszen a felperestől átvett felmondás munkáltatói jogkör gyakorló részére történő továbbítása tanú2nak munkaköri kötelezettsége volt.

[38] Tényszerű, hogy a felperes által aláírt munkavállalói felmondás megnevezésű iratban, amely az alperes nyilatkozata szerint is egy internetről letöltött, munkajogban nem jártas alperesi munkavállaló által kitöltött nyomtatvány volt, valóban vannak elírások, tévedések (pl. a munkaviszony időtartama, illetve a keltezés tekintetében), azonban mivel az tartalmazza a munkavállaló munkaviszony megszüntetésére vonatkozó akaratnyilvánítását és felperes aláírását, a formai hibák ellenére érvényesnek tekintendő, hangsúlyozva azt, hogy a fentiek értelmében a felek közötti munkaviszony a felperes szóbeli felmondásával megszűnt.

[39] A fentiekben kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására indokot nem látott, ezért annak a fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] Az ítéltábla előtti eljárásban is pernyertes alperes perköltségét az ítéltábla 60 000 forint összegben állapította meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdése alapján, figyelemmel az alperesi jogi képviselő által a másodfokú eljárásban kifejtett képviseleti tevékenységre.

[41] A másodfokú eljárásban felmerült, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján, az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított pertárgyérték (4 118 580 forint) figyelembevételével számított fellebbezési eljárási illetéket a

felperes munkavállalói költségkedvezménye okán a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam viseli.

Debrecen, 2021. december 10.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Tass Edina s. k. bíró az aláírásban akadályozott Dr. Csontos-Kiss Zsófia előadó bíró helyett, Dr. Tass Edina s. k. bíró az aláírásban akadályozott Tarsolyné dr. Váradi Ildikó bíró helyett